

Tyrii in pelagus projectos suffocant. Post dies septem à flagitio Tyrum Alexander toto exercitu circumdedit, intendens in exitum perfidorum & urbis clarissimæ exterminium; ann. 3. regni & ætatis 23. Summis difficultatibus conatus repellatur; ita ut ab obsessis riderentur Alexandri, & machinæ & minæ: maximè civitatis situ & munitionibus, adstantibus simul legatis Carthaginensibus, qui venerant celebrare annua sacra Astartæ sive Urania, Deæ Phœnicæ, cujus imaginem illinc Byrsam Dido cum sacris advexerat. Legati ergo hortari Tyrios cœperunt, ut obsidionem forti animo repellerent; quippe in conflictum vel assultum brevi ex Carthagine auxilia ventura. Curt. 4. cap. 2. & Joann. Freinshem. hic. In Syriam proficiscitur, ubi obvius cum infulis (ait Justin. Histor. 11.) multos Orientis Reges habuit. Tyriorum civitas cum coronam auream magni ponderis per legatos in titulum gratificationis Alexandro misisset; grate munere accepto, Tyrum se ire velle, ad vota Herculi reddenda, dixit. Legati cum rectius id eum in Tyro vetere & antiquiore templo facturum, dicerent, detrectantes ejus introitum; ita exarsit, ut urbi excidium minaretur: confestimque exercitum insula applicuit. Ferè eadem apud Curtium, quò dudum. Diebus distinctis signatur ab AA. initium obsidionis; signamusque uti invenimus sine crisi, quippe haud eximij momenti. Adis, 20. Januar. n. 6. & 30. Februar. à num. 8.

32 Tandem tandem post menses septem expugnata Tyrus est, ut videbimus, 30. Septembr. cujus excidij portenta, præter signatum à Diodor. Sicul. 17. Biblioth. à n. 583. refert Curt. d. in Urbe cum ferrum ad arma inferretur fornacibus, ex ipsis flammis rivos sanguinis extitisse. Etiam inter Macedonas ex fracto pane guttas sanguinis apparuisse: quod in bonum omen interpretatus est aruspex Aristander; eò quòd non ab exteriori sed ab interiori parte panis sanguis manarit. Ita interpretatus est insomnium tunc Alexandri, in quo vidit Satyrum alludentem sibi, & post multos flexus & ambages fugientem, tandem apprehendisse. Narranti Alexandro, Aristander respondit: Post aliquantulum laborem, Tyrum in ejus potestatem venturam. Plutarch. in Alexandr. Artemidor. 4. cap. 26. Acrius illum in subjugationem urbis stimulavit; quod refert Arrianus, lib. 2. scilicet, Herculem (qui Tyri maximè cultus) per noctem, quæ obsidionem præcessit, dextram porrexisse, & introduxisse in urbem. Id Alexander ob-

Astartæ Uraniaque sacra.

Prognostica in Tyri expugnationem.

sessis significavit; cum scisset, ejus caduceatores contra Gentium jura, occisos fuisse. se verò ut id faceret, etiam oraculo monitum. Curt. d. Alia alibi.

DIES VII. MARTIJ.

GRad. 17. Piscium, in quo statio Non. 28. Lunæ, dicta secunda Geminationo, quæ est statio inundationum. R. Avenar & Kirch. 2. Oedip. Copt. class. 7. cap. 10. Equus oritur maritimo. Columel. Marina aves apparere incipiunt (id est, hirundines) & cum Septentrionibus Aquilo stat. Equus occidit. Postremum coxa Leonis manè occidit. Junctin. K. A. Ann. 44. ante Christum hac in die eclipsis Solis centralis, sicut ann. sequenti die 21. Augusti, partiale deliquium Lunæ. Blanchin. in Prolegom. in Vir. Pontific. Tom. 2. sub hoc gradu qui nati, musci erunt. Si Mars radiarit, laqueo se suspendent. Jul. Firmic. Principium Veris. Sol Piscium dimidium obtinet. Ptol. De his omnibus egimus dieb. præced. De Pegasi ortu Ovid. v. 443.

Jamque ubi cœruleum variabunt sidera cœlum; Suspice, Gorgonei colla videbis Equi. Vir in aqua se mergens: indicat soliditatem. Sphær. Arab. Jacob obiit juxta Torniell. ann. 2345. n. 1. propemodum desinente. Fallitur. Vid. 19. Octobr. n. 1.

2 Ægypto infligitur plaga octava locustarum. Exod. 10. à 13. Peter. disputat. 12. n. 69. Ann. sequent. oblatio Elisama pro tribu Ephraim in erectione ac dedicatione Tabernaculi, eisdem muneribus ac cæteri tribuum Principes. Numer. 7. 48. Anno quadragesimo ab exitu juxta Talmud, Josue repletur spiritu Domini, eò quòd post triduum ingressurus cum toto Dei populo in terram Chanaan. Vid. Serar. in Josue 9. quæst. 14. & quæ pridè diximus, num. 1. & 6. Febr. Filij Israël profectò hac die egressi de Setim, factà promulgatione accipiendi cibaria in triduum, ut commodè Jordanem transeant, & juxta flumen castrametentur: etiamque præcipitur à Josue, tribus ultra Jordanem à terra promissa, procedere cum reliquo Israël lectis militibus, ut suam quæque sicut illæ acceperant cis Jordanem, obtineat possessionem. Haye in Chron. sacr. Serar. in Josue, 2. quæst. 5. & in 6. quæst. 31. & Seder-Ol. cap. 10. Dum dicuntur cibaria præparari, haud intelligendum eò quòd jam defecisset Manna à morte Moysis, ut dicunt Rabbini, videbimusque d. 10. n. 3. Unde ut effugium habeant, cum constet d. 15. defec-

Non.

Ovid.

Mors Jacob.

Plaga 8.

Josue spiritum fortitudinis ornatur.

Promulgatio abitus ad Jordanem.

cisse; dicitur à Seder-Ol. loc. cit. secum à 7. Februar. asportasse Manna. Prætermittunt Manna, nisi ad Sabbatum feria 6. servari non posse: igitur exiguo radio Solis liquefiebat, qui in crastinum existeret. Exod. 16. 19. & Sapient. 16. 27. Comineatus præparari jubetur ex alijs cibis, quos quasi oblonium adhibebant Manna quasi pani; ut patet Deuter. 2. 6. 28. & cap. 29. 6. Occurrit Antilogia. Hic cap. 3. 2. dicitur, quòd venientes ad Jordanem, morati sunt ibi per tres dies. Ibid. cap. 2. 22. præmittitur, exploratores Jericho, postquam illinc exierunt, mansisse in montanis etiam diebus tribus. Antequàm hos misisset, præparare jussit populum cibaria, quoniam post diem tertium transitori erant Jordanem: cap. 1. 11. Quomodo post diem tertium; si ad minus, ex quo dixit, seni dies intercesserunt? Aptantur cuncta usitata in sacris hysteriologiâ. Tres qui diversi nominantur dies, ijdem sunt. Misit Josue exploratores, tunc etiam jussit paratis cunctis, moveri castra in Jordanem, qui propè erat. Mansit ibi Josue per tres dies, in quibus etiam in montanis laquerent exploratores; post quos die 10. cum Arca Israëlita transierunt Jordanem, ut prædixerat Josue. Tres ergo dies qui dicuntur ad Jordanem, debent intelligi de fine trium dierum. Unde Hebr. non dicit: Morati sunt ibi per tres dies; sed dormierunt ibi. Et Maluend. Pernoctarunt ibi, antequàm transirent: & fuit de extremitate trium dierum. Anno 27. Principatus Josue, cum jam esset Arca translata in Silontem, ac Levitis signata habitacula, terra sine hoste, & Princeps in domo sua juxta Rabb. Abrah. in Histor. Cabal. die 7. Nisan, prima habita Synodus: de qua Genebrard. Chronolog. Ann. 2709. inquit: Prima Synodus in Sichein, Eleazar Pontifice, Josue Judice, Senioribus assidentibus; de prohibenda societate cum Gentibus, auferendis Dijs alienis, & sepeliendis ossibus Josue. Probabile est, in ea, legem ore traditam, sive Cabalam Senioribus fuisse commissam, quam per ordinem prophetis traderent; ut referunt Hebrai in PirKe Aboth. Vid. Joseph. 4. Antiq. cap. 7. Post Josue fœdus inire cum Domino fecit populum, ut semper sub lege viveret; de quo 6. Maij, n. 2.

3 Hoc in die stillat Ezechiel contra Regem Ægypti, ita ut per Nabuchum Magnum omnes regni urbes vastentur. Ezech. 30. à 20. Etiam hodie præcipitur à Domino, quòd post captivitatem Babylonicam, in templo futuro fiat sacrificium quotannis pro Sacerdotis macula, sed maculæ nescij. Ibid. 45. à 20. Adi Sanctium hic num. 56. Nonnulli, & Tom. I. Ephemer.

Antilogia.

Prima Synodus Synagoga.

In qua tradita Cabala.

Legitur liber Baruch.

approbante Maldonato in Baruch. 1. 2. hodie attruunt, librum Jeremiæ, quamvis nomine Baruch, ab hoc lectum Jechoniæ & alijs captivis in Babylonia; unde ante excidium Hierosolymitanum missa ab ipsis vas argentea. Sed vide 10. Maij. 6. & 7. Jun. 7. Liber ergo lectus vel post captam urbem, ut viderent implera, quæ Jeremias prædixerat futura; vel pridem, antequàm venirent, ut scirent Babylone, quodnam fatum maneret habitantes Hierosolymis. Dictavit Jeremias, Baruch scripsit, tulit, cum perrexit comes fratris Saraïæ, in profectioe ad Nabuchum, quam fecit Sedecias anno quarto à Jechoniæ captivitate. Unde cum Jeremias dedisset Saraïæ librum de Babylonis exterminio, summergendum in Euphrate; Jerem. 51. à 59. ita Baruch dedit librum alterum de excidio Jerusalem, legendum inter captivos, ut cognoscerent, melioris sortis esse, quàm habitantes in urbe, ut descripsit Ezechiel, à cap. 4. Plorarunt audientes, & ut placaretur Deus miserunt vas argentea, pecuniâ à Babylonio redempta, simulque summam, ex qua emerentur ad sacrificia necessaria. Quapropter cum reverteretur Sedecias in Jerusalem (quò pervenit 9. Maij) captivi cum muneribus, per ipsum Baruchum remisissent exemplar libri ad illos missi à Jeremia, ut legeretur in diebus solemnibus coram Sacerdotibus, Principibus & populo, ut Dei indignationem lachrymis averterent; ne viderentur urbe vastata, & incenso templo, in graviore erumna, quàm ipsi patiebantur in Babylonia. Baruch. d. v. 14. Post sex annos, ante quatuor menses vastationis Jerusalem, confirmatur prophetia de Ægypti desolatione per Chaldaeorum exercitum. Ezech. 30. à 20. & Seder-Olam, cap. 26.

4 Postquam Antiochus Magnus cum cæteris civitatibus Phœnicæ & Cœlesyriæ, subjecit quasi in transcurso Judæam, ut diximus die 2. n. 4. (Nonnulli Historici in annum sequentem, quia necdum fato functus fuerat Philopator, protrahunt pugnam. Brier. asserit post annos octo: Ann. 3843. & 3851. & Torniell. 3850. n. 7.) vicit Scopam Etolum præfectum copiarum Regis Ægypti. Reulin. Victoriæ meminit Hieronym. in Daniel. 11. 15. Scopam Ducem Ptolemæi, juxta Fontes Jordanis inito certamine fugavit; & cum decem millibus armatorum obsedit clausum in Sidone, ad quem liberandum misit Ptolemæus Duces inultos; sed obsidionem solvere non potuit, donec fame superatus Scopas, nudus cum socijs demissus est. Josephus autem, 12. Antiquitatum, cap. 3. hanc Antiochi audaciam tribuit morti Philopator.

Munera missa à captivis Hierosolymitanis.

Per Baruchum.

Exemplar libri lucrum in Jerusalem.

Antiochus Magnus vicit Scopam præfectum Ægypti.

toris, ut destrueret voluerit filium Ptolemæum Epiphaniem. Desuncto Philopatore (inquit) filius ejus magnum exercitum Duce Scopam in Cælesyriam, qui & multas ejus urbes & nostram gentem vi in potestatem ejus retraxit. Aliquanto autem post Antiochus ad fontes Jordanis cum Scopâ prælio congressus, sit superior: cumque accepisset occupatas à Scopâ urbes Cælesyria, simul & Samaria; Judæi quoque ultro deditionem fecerunt. Unde egressus Jerosolymam Judæis, eorum auxilia renuncians, magnas immunitates & dona contulit. Adrichom. Ann. 3773. & Genebr. Ann. 3886. Post eum gratiarum pœnituit: igitur collocatâ in matrimonium Epiphani Ptolemæo filia Cleopatram, partem tributorum Judææ, dotis nomine illi tribuit, partem sibi retinuit cum totius regionis dominio. Idem ibid. & Joseph. d.

Ptolem Philopator obiit.

5 Mors Ptolem. Philopatoris, causa præfata invasionis, infelix sicut vita fuit. Factâ pace primùm Antiocho victo, ut dictum 10. Februar. num. 5. avidè materiam quietis arripuit luxuriæ deditus, maximè occisâ uxore Eurydice, illius amore meretricis (& fratris ambitiosæ pulchritudinis etiam scorti) simul arte matris utriusque, & unoquoque pejoris, sui oblitus & regni, duntaxat studebat illecebris; ita ut præfati regnum possiderent, ad illorum arbitrium maximâ minimaque gererentur, ordinantium præfecturas & tribunatus; quin quicquam minis quàm Rex in suo regno videret, ac posset. His corruptelis relicto filio quinquenni ex Eurydice occisâ, moritur: sed mors ejus, dum regia supellex gazaque à fœminis præfatis rapitur, & simul corruptis Primatibus ab illis sollicitatur occupare regnum; diù occultitur. Ergo compertâ, complices & motores patibulis suffraguntur. Justin. lib. 30. Petav. 1. p. Rationar. lib. 4. cap. 5. Polyb. lib. 5. pag. 418. Briet. & Sallian. Ann. 3850. qui quidem haud continuò pœnas dedisse referunt; sed post biennium, quo mater & filia à populo morsu, acubus, saxis, suffibus comminuuntur in frustra. In Antiochum moverunt bellum Romani, electo in Imperatorem Publio, de quo Tralilianus Phlegon de Mirabilib. cap. 2. inquit: Publius exercitus Imperator, divino percussus furore, egressus castris quercum ascendit, sequentemque militum multitudinem advocans, Mibi, inquit, fatale est, ut à Lupo russo magno vorer hodie: vos autem scitote venturas in vobis omnino eas calamitates, quas paulò antè vaticinatus sum, ac vera me dixisse, Numine quodam ac monstrante, prædixisse; hoc certissimè intelli-

Predigium in g. n. a. e.

gite, quod jam jam lupus adierit, cui ne impedimento sitis, etiam atque etiam cavete. Accedens igitur lupus cum lamavit, membraque omnia præter caput consumpsit. Porro accedente turba, & reliquias tollere, ac sepeire volente; caput humi jacens, saltuque longius recedens, dixit indignanter

Nemo caput tangat nostrum: fas non sinit illos,

Quos animo insensio Jovis odit, filia Pallas, Contrectare caput sacrum.

Idem dixit Homerus, Iliad. 10. v. 458. de Dolonis abscissio capite:

Pulvere se caput involvit, loquiturque resectum. Homer.

Videfis Coel. Rhodigin. lib. 3. cap. 23. & Balfac. Bonifac. 1. de Hist. Judæic. cap. 3. cum Aristotelle, de Partib. animal. lib. 3. cap. 10.

6 Post tres annos à pace data & accepta inter Antiochum Siderem & Joannem Hyrcanum; ille videns quàm selectas acies Judæorum, petijt ab Hyrcano auxilia (& si placeret se lucem suorum esse, gratissimum sibi) in bellum Parthicum, jam diù meditatum; quoniam frater ejus Nicator, tamen ab Arsace haberetur regiè in Hyrcania; captivus nihilominus debebat. Vincula erant profectò aurea, sed vincula. Assensit Hyrcanus, & factò fœdere, libenter in Parthiam secutus est Siderem; qui in obsequium ejus & Judaicæ religionis, victoriam post primam, ac erectum trophæum ad Lycum fluvium, hæsit per biduum; quoniam illis in diebus supervenit festum Pentecostes, quo Judæis data lex, nec illis iter facere, fas erat. Josephus, 13. Antiquit. cap. 16. & ex illis nos, 6. Mar. n. 11. Sallian. & Briet. Torniel. & Turlin. Ann. 3924. Genebr. 3983. & Petav. 1. p. Rationar. tempor. lib. 4. cap. 13.

Hyrcanas comitatur Siderem in Parthiam expeditionem.

7 Anno Christi primo, & ultimo Herodis (qui obierat retrò 9. diebus, ut vidimus, 28. Februar. n. 10. & die seq. sepultus propter fœtorem) justa ei regia peractâ in parentationem à successore filio Archelao, qui per dies septem, luctu parentis celebrato, & in fine luctus, funebri epulo populo exhibito, candidâ vestè indutus processit in templum, cunctis ex factione patris bonæ precantibus, ut ditarentur; cæteris vero, quia tyrannidem excusserant. Citò affectum protulere, seditione factâ in die proximi Paschatis, ut videbimus, die 14. num. 16. Joseph. 2. de Bell. cap. 1-17. Antiquit. cap. 11. Egelipp. 2. Excid. cap. 1. Petr. Comest. Hist. Evang. cap. 18. Baron. Ann. Christ. 8. n. 11. Torniel. 4051. num. 44. Sallian. & Briet. 4054. & Genebr. à 4091.

Parentatio Herodis à filio Archelao.

Anno

8 Anno Christi, 32. egrediens ad mare, Matthæum ad telonium sedentem, ad se vocavit, ita obedientem, ut statim sequeretur, ac lætus convivium instrueret. Alapid. n. 19. Marian. n. 5. At videtur, post Pascha fuisse vocationem, non ante Pascha. Baron. Ann. 31. n. 50. Reutner. hac in die, sed ann. 33. signat disputationem legisperiti, de Proximo, & parabola Christi de Samaritani charitate. Ann. 34. adolescentem divitem Dei mandata servantem, hortatur ad paupertatem voluntariam; qui resistit, quasi cordolio reperculsus. Docet quàm difficile, opulentum cœlum atsequi, & promittit centuplum propter se bona temporalia relinquentibus. Alapid. d. n. 55. & subjicit parabola de Patre-Familias diversis horis quærente operarios in vineæ culturam. Adrich. Ann. 34. Alva verò Tabul. 5. ann. ult. prædicationis Salvatoris, signat recessum ejus cum discipulis in desertum Ephrem, quò accessit mater filiorum Zebedæi, petens in ipsorum honores, sublimiores in Christi monarchia sedes. Haudquaquam sententia placet. Non enim cum recessit in Ephrem accessit; sed cum rediret Jerosolymam ut pateretur, occurrit mater filiorum Zebedæi. Matth. 20. à 17. & Luc. 19. 28. sine fulcro cogitat, sicut in conjectura de desponsatione Virginis cum Josepho (retrò 34. ann.) quam hodie signat, dieb. 18. præcedentem incarnationem Verbi.

Christi gesta.

Jupiter Vejovis.

Imago.

Capra egestis.

Germ. Cæl.

9 Romæ sacra Jovi Uroni, Vejovi, seu Nigro, alio nomine Infanti, seu Pueri. Ovid. 3. Fastor. à v. 421. Smet. in gloss. Roman. Gyrald. & Reutner. in V. K. R. Vejovis ades sacra ad duos lucos Asyli. Locus hic sentibus septus sub rupe Tarpeja inter Arcem & Capitolium, ubi Romulus in civitatis novæ collocavit asylum, de quo infra, n. 17. Jupiter dicebatur in hoc templo parvus, cujus imago sine fulmine. Ovid. d. v. 431. Ovid. Jupiter est juvenis, juveniles aspice vultus: Aspice deinde manus, fulmina nulla tenet. Qui quidem ab illo ibid. Vejovis dicitur, id est sine virtute ad inferendum malum, uti parvus & puer, immò ut infans, quapropter juxta illum capra, cujus lacte nutritus, ob cujus beneficium ab illo jam Divo, in cœlo concessus thronus in Erichthonij humero. Arat in Phœn. à v. 156. & Germanic. Cæsar, ibid. n. 11. accinit: Numina prætere secum trahit: una putatur Nutrix esse Jovis. Si verè Jupiter infans Ubera Cretæe mulis fidissima capra: Sidere quo claro gratum te gestat alumnus.

Cui in cœlum assumptæ Corinthij celebrabant sacra 23. Mer. gin. ut videbimus. Sic Jupiter dictus Vejovis.

10 In antiquis spectationibus nomina hæc Deorum inesse animadvertimus, Jovis & Vejovis. Est autem etiam ades Vejovis Romæ inter Arcem & Capitolium. Eorum nominum rationem esse hæc comperi. Jovem Latini veteres à juvando appellaverunt, eundemque alio vocabulo juncto Patrem dixerunt. Id plenum atque integrum est Jovis Pater: hoc enim est Marspiter, & idem Jovis Diespiter, id est, diei & lucis pater: iccircoque simili nomine Divo dicitur est. Cum Jovem igitur & Divo a juvando nominassent; eum quoque contra, Deum qui non juvandi potestatem, sed vim nocendi haberet (nam Deos quosdam ut prodesse celebrabant; quosdam ne obessent placabant) Vejovem appellaverunt; dempra atque detracta juvandi facultate. Aul. Gell. 5. cap. 12. Rob. sin. 2. Antiq. 2. cap. 5. Dempster. hic, Anton. Constant. Paul. Marius & Carol. Neapolitan. in Ovid. loc. cit. Sine juvamine aut virtute dicitur Vejovis; sicut dicitur Vecors, sine corde, & Vesanus sine mentes; hincque Infans Parvus atque Puer. Sub titulo Jovis Imberbis etiam Itali venerati sunt (sicut apud Eleatas inter Græcos, ut ait Paulan. cap. 173.) vocaruntque Jovem Anxurum: hoc est, parvum Jovem. Virgil. Aeneid. v. 799. Jupiter Anxurus arvis præfider. La-Zerd. hic, n. 26. Alio nomine Vejovem vocabant. Statius, 10. Thebaid. v. 310. Pueri Jovis oscula libat. Idem astringit Apollon. Rhodius, 1. Argonautic. v. 100. & Nonnus, Dionys. 41. v. 8. dicens: Puer erat, adhuc forte infans. Necdum in manibus sumperat fulmen, cum nullum illa in ætate occurrisset certamen, quousque in Titanas rebelles extorrit. Ovid. d. v. 443.

Jupiter Parvus, Puer, Infans.

Anxurus.

Ovid.

Imagines.

Fulmina post ausos cœlum affectare gigantes Sumpra Jovi: primo tempore inermis erat. 11 Nonnulli negant vel infantem Jovem non habuisse fulmen, quamvis tunc etiam vocaverint Vejovem: etenim haud in manu coruscabat fulmen, sed ambabus manibus in vibrationem tenebat, ut ait Charitar. pag. 103. quod sumptit ex Paufania quò dudum. Alij, ut Gellius, d. & Alexander Neapolit. 4. cap. 12. imaginem Vejovis effinxerunt in puero cornuto, sagittas manibus continente, quasi in vulnera parato, cum capra. Claudianus verò inermem omnino pingit, de 4. Consul. Honor. à v. 197. Talis ab Idæis primævis Jupiter antris possessi stetit arce Poli, famulosque recepit Natura tradente Deos, lanugine nondum Ver-